

נזיר סו

עניין: סיום מסכת נזיר

קרו אורה

דעת ר' נהוראי נזיר היה שמואל כו' דמשום מה הוכשר להגדולה הזאת שע"י יבנה בית מלכות שמים לעולם מפני שהוא היה נזיר ונבדל וזכה לנזר אלהיו על ראשון ומשל ממשל רב על כל הכחות המתנגדות. ואין כמוהו אשר התרחק מהמותרות כמו שאמרו חז"ל הרוצה שלא ליהנות כו' (ברכות י' ע"ב). ע"כ הוכשר הוא להגלות על ידו המלוכה הגדולה ללחום מלחמת ה' הגדולה עד שיבוא שלום בעולם באין שטן כו' ודעת ר' יוסי הוא אשר גם מורא בשר ודם לא עלה על ראשו להורות ע"ש סוף המלוכה אשר כולם ישלימו ולא יעלה שום מורא על הראש. ואמר לו רבי נהוראי והלא כבר עלה כו'. כי הבחינה הזאת עדיין לא נגלית בעולם. עד עת קץ שיבוא השלום לעולם:

וַיֵּלֶךְ זה הכוונה אמר ליה רב לחייא בריה חטוף ואכול חטוף ובריף. כי ענין האכילה ג"כ מלחמה גדולה היא בהתגברות כח התאוה. ואם יאכל בכח הזה. ימשול עליו המאכל להגביר בתוכו כח התאוה. ולא די לו שלא תהיה לו האכילה הזאת לעזר אלא עוד יזיק לו לשלול כחות נפשו אל מסגר התאוות. ע"כ תיקנו ז"ל לברך קודם אכילתו לקרב את האכילה ההיא לכבוד בוראו והוא ישלול שלל ניצוצי קודש אשר בכח האכילה ההיא. ולזה נדמה שולחנו של אדם למזבח כמה שנאמר בובב בבוקר יאכל עד ולערב יחלק שלל. כי זה הוא סגולת הקרבנות לשלול שלל להוציא מפי הרע את בלעו כנודע. והאכילה גם כן היא על הכוונה הזאת. ויש וסיים בתכלית דבר תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם כי סוף דבר עיקר כלי קרב למלחמה ההיא הוא עסק התורה. והמה מרבים שלום בעולם. ובראתי יצר הרע. בראתי תורה תבלין להכניעו ולהשפילו לבל ירים ראש.

רבי צדוק הכהן עת האוכל

[א] ג' שמואל למאכל. מאכל. והוא מנח ענמות המאכל שיש בו כח זה שראוי לאכילת אדם ולהחיות נפש אדם מנח ניטון חיות השייך לנפש אדם שקבע בו הש"י שיוכל לקיים חיות האדם בקרביו. ומזון. הוא מנח האדם הניטון ומקבל החיות ממנו. וטרף. הוא לשון חטיפה והיינו מנח העלאת אותו ניטון חיות למקורו כשאוכלו בקדושה שאז הוא דוגמת הקרבן. והמזבח אז"ל בחלקו של טורף בנימין זאב יטרוף ונק' בשילהי סוכה לוקום לוקום. והיינו העשוקים לתוך הקדושה. ולכן מס' נזיר שענינה הגדרת התאווה מסיימת חטוף ובריך כי ליראיו המוגדרים בתאווה ניתן החטיפה וע"כ ובריך. דברה"מ האודי' להש"י כשהוא שבע זה גמר החטיפה:

ובענין מחלוקתם דמר דריש מורה על נזירות ומר דריש על מורא בשר ודם. נראה דלדבר גדול נתכוונו. וביארו בזה בסוף מכילתין מעלת הנזירות על צד השלימות כי עיקר כוונתה ללחום מלחמת מצוה מלחמת היצר. ולקדש עצמו גם במותר לו. וכהך עובדא דשמעון הצדיק (לעיל ד' ע"ב) באדם אחד יפה עינים כו' ופחד יצרי עלי כו'. וזהו שאמר העבודה שאגלחך לשמים. כי נתלבש בכח וגבורה למשול ביצרו עליו ועל מחנהו הם כחות מבקשי המותרות אשר השערות רומזות עליהם. ונדר שגלחם לשמים שישעבד את כולם לרצון שמים וליחדם לעבודתו. ולזה נאמר בנזיר כי נזר אלוקיו על ראשו כי מעוטר הוא בכתר שמים ונותנין לו כח ועזו לשלול שלל ולבזו בז ולהוציא ממסגר אסיר המה כחותיו האסורים ויושבים בחושך לא ראו אור. ועל זה אמרו חז"ל (שבת ס"ז ע"א) על כלל עם הישראלי כל ישראל בני מלכים הם כי כתרם גדול כו'. ובידם לנצח המלחמה הגדולה מלחמת היצר כמאמר החסיד ע"ז בחובת הלבבות (שער ה' פרק ה'). וע"ז התכלית נצטוונו להעמיד מלך בישראל לא לבקש גדולה וכבוד המדומה כי אדרבה הוזהר ע"ז להתרחק מן המותרות כאמור שלש פעמים לא ירבה כו'. כנגד ג' כחות הראשיות אשר לא טובים המה. הקנאה. והתאוה. והעבוד. לא ירבה לו נשים אזהרה על התאוה הרעה.

אמרו במדרש (שמואל פ"ג) כי עד שלא נולד שמואל היתה בת קול מכרות כי עתיד להוולד נביא אחד ושמו שמואל והוא יושע את ישראל. ולא מצינו כזאת טרם יולדו שארי הנביאים הקדושים והוא לכוונה הנ"ל כי באמת תשוקת כל בוראי שמים וארץ בהגלות כבוד מלכותו יתברך לבער את הרע אשר הוא למסך מבדיל לקבלת טוב העליון לכל בוראיו וכמו שנאמר (תהלים צ"ו י"א) ישמחו השמים כו' ויאמרו כו' כי יהי רוב השמחה והגילה לשמים וארץ כאשר יאמרו ה' מלך. כי יקבלו כולם טובו וחסדו בלי שום מסך מבדיל ויתענגו כולם מזיו כבודו יתברך. ומי אשר הוכשר לזה הוא הנביא שמואל אשר הוכן למשוח המלכים עד שבאה המלוכה לדוד מלכנו והוא וזרעו מוכנים המה לקיים חפץ בוראם לשעבד כולם לעבודתו. ולזה נאמר דברים אלו בשירת חנה כל השעבודים והגאולות כמבואר בתרגום יונתן (שמואל א' פ"ב). ובהשקפה ראשונה אינו מובן מה ענינם לשירת חנה. אבל הדברים מבוארים כנ"ל כי נבאה על גאולת מלכות שמים על ידי בנה. והיא אשר עמדה לנו

WHATSAPP

EMAIL

PODCAST

TORAHANYTIME

ALLDAF

DAFYOMI PORTAL

KOLHALASHON